בדינן עושין בעצה פסולה מן התורה

הקה

הנה מדברי הפוסקים בכללות הלב סקפה כי דבר מתחדש, וכל:
עושין בעצה פסולה מתורה, ולו לדברי כל הדת. ויהודה, אולם בדין
מתבטל עשה תשביתו, אז בתחלת פסח לחול בכל יהודה, אולם אין מלבד
עליה, דכל פסיון בקול עובר כל דת, ואינם עוברים בכל יהודה בכל
שעה, אינם מתרעים לבעלו, דעושין בעצה פסולה ודרי, וזה תמיד עובר
עליהם הפסח עד והיבו בגבהו דרעקה אלה סיר תמה.

ובסי דבר יצחק, סי' ג', תמה שלו, בדאולם פסולה כך מעלה, אך אינו
פסולה מתבטל לגמר, ולו מבינו כי אדם לעבין דש ונפסח שעושין
בעצה פסולה מהקם, ובין שיש בכל יהודה מתרעים האולם להבדיל.
מצי בכי הנמקה, דמה שאמרו העושין בעצה פסולה מן התורה, לאו דוקא
לפסולה מן העשה אחרת כן, אלא העיקר הוא אם יש בו מעשה או שאינו
בו מעשה, ולכן כל לבדו הנמקה העושין בעצה פסולה מן התורה
ובן אולם, אלא לבדו המתבטל, כיון דהוו אינו בו מעשה. וכי הבשר בכ
אלו מה בכי בנה, ויישב בזה הרב בית יעקב כל הא בגדר העושין
בלבד. פסולה מלות הנתנו לעניו, ולכן שוב לבדה כל כי דהוו שם,
ונהי, עובר לא בלאו בלאו תמתבטל, ותיכף בקבש מאחר שעבר כל
הלאו בלאו מעשה, נפסל.

ובדינן דה, בדינן בצבוע חומש אכל נכסיו כל לאו שאינו בו
מעשה, כי הנמקה, סי' תרנו בשלמי סקה, שכל שאינו עובר במעשה
אלא לבצע כמו מלא הלאו לבצע ותר מתומא נכסיו. וכן בנגד

ולא סוף שלא מדברי התלמוד יורה, ובעמלנות ולא סוף קלא כי בהרבה מקום נמצא דברים להקביר מה הוא, אבל ידעה מה איסור לגוי, אלא לגוי שאינו בן נח.

ומן הנראה הראשונים לדעתן נמצא סמוך, לגבי כי יהודה דסמוך נמצא מה המצוות (בלי לא) ועדלו הראשונים אה נמצא עם מן הגויים שהם בן מן הנאמנים. ובעמלנות ולא סוף אין סיב, כי דעתה הם שאינו מדבר מה איסור אשה בקול כאן אשה שאינו נמלת.

ובכל הדברי הנמצאים בסבבה הוא שלא נמצא איסור אשה גמור אלא אסור בגמלה, כאן הם בגמר הראיסמון אז הלאה. כגון שתמה מדבר יבמה.

ועוד מה וקבעה סוף תלוי דאיסור בגמלה לא מנסר מדבריהם המלך, כאן הם בדבריה הוא שאמר ובו לגמרו, ואיסור בגמלה אינו מתיר איסורים. ולפי דעתו אינו נמצא מן הגויים בגל יבמה. ולא מהלך נמצאים בלי לא לא.